

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – broj osam

Jeff Pippenger

2025-12-09

Broj osam

Koga će poučiti znanju? i koga će navesti da razumije nauk? One koji su odbijeni od mlijeka i odvojeni od prsiju.

Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo i ondje malo. Jer će zamuckujućim usnama i drugim jezikom govoriti ovomu narodu. Kojemu je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati počinak umornomu; i ovo je okrjepa; ali oni nisu htjeli slušati.

Ali riječ Gospodnja bijaše im zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; pravilo na pravilo, pravilo na pravilo; ovdje malo, ondje malo; da bi išli, i padali nauznak, i bili skršeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni.

Stoga čujte riječ Gospodnju, vi podrugljivci, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Jer rekoste: Savez smo sklopili sa smrću i sa Šeolom smo se nagodili; kad prođe preplavljujući bič, neće doći do nas; jer laž učinismo svojim utočištem i pod prijevarom se sakrismo. Zato ovako govori Gospodin Bog: Evo, postavljam na Sionu za temelj kamen, prokušani kamen, dragocjeni ugaoni kamen, čvrsti temelj; tko vjeruje, neće hitjeti. I pravdu ću postaviti za mjernu vrpцу, a pravednost za visak; i tuča će pomesti utočište laži, i vode će preplaviti skrovište. I vaš će savez sa smrću biti poništen, i vaša nagodba sa Šeolom neće opstati; kad prođe preplavljujući bič, tada će vas on pogaziti. Izaija 28,9–18.

Podrugljivi ljudi koji vladaju Jeruzalemom jesu vođe laodicejske Crkve adventista sedmoga dana, koje je Izaija nekoliko redaka ranije označio kao „pijanice Efrajmove“ i „krunu oholosti“. Na Pedeseticu Petar je odgovorio onima koji su tvrdili da poruku objavljuju pijani ljudi. Razdoblje poznoga dažda odnosi se na istinitu i lažnu poruku poznoga dažda. Poruka od Gospodina uvijek proizvodi dvije skupine štovatelja, i obje skupine piju vino. Posvećena poruka, ili posvećeno vino, ono je što je u Joelu uskraćeno ustima nevjernih.

Probudite se, pijanice, i plačite; i jaučite, svi vi koji pijete vino, zbog mladoga vina; jer vam je oduzeto od usta. Joel 1,5.

U Joelu, prvom poglavlju, opaki vinogradari, koji predstavljaju laodicejsku Crkvu adventista sedmoga dana, osuđeni su i suđeni u vezi s time što je „mlado vino“ bilo „otkinuto“ od njihovih usta. Bog je od opakih, pijanih vinogradara uskratio ili zadržao izlivanje Duha Božjega u poznome daždu, kako je predloženo „prinosima od jela i ljevanica“.

Prinos od jela i ljevanica ukinuti su iz doma Gospodnjega; svećenici, službenici Gospodnji, tuguju. Polje je opustošeno, zemlja tuguje; jer je žito uništeno; novo je vino presušilo, ulje je

uvenulo. Postidite se, o ratari; naricaite, o vinogradari, zbog pšenice i zbog ječma; jer je propala žetva poljska. Loza je usahnula, i smokva je uvenula; šipak, i palma također, i jabuka, pa sva stabla poljska, sasušila su se: jer je radost usahnula među sinovima ljudskim. Opašite se i naricaite, svećenici; jaučite, službenici žrtvenika; dodite, provedite noć u kostrijeti, vi službenici Boga mojega: jer su prinos od jela i ljevanica uskraćeni domu Boga vašega. Proglasite post svetim, sazovite svečani sabor, okupite starješine i sve stanovnike zemlje u dom Gospoda, Boga svojega, i vapijte Gospodu: Jao dana! jer je blizu dan Gospodnji, i doći će kao propast od Svemogućega. Nije li hrana uklonjena pred našim očima, da, radost i veselje iz doma Boga našega? Joel 1:9–16.

Kada se Izaijini „Efrajimovi pijanci” u Joelu „probude”, okolnosti u kojima se bude jesu poruka o kasnoj kiši — predstavljena kao „novo vino”. Ona je bila uskraćena Božjem izabranom saveznom narodu. „Žito” je u odlomku opći naziv za zrnje, a Riječ Božja je Kruh nebeski i u tom je odlomku bila „opustošena”.

„Novo vino” jest poruka sadašnje istine koja je stigla 11. rujna. „Novo vino je presušilo” i „prekinuto”, jer „novo vino” prepoznaju samo oni koji se vraćaju Jeremijinim „starim” stazama, budući da je „nova” poruka uvijek u skladu sa „starom” porukom. Riječ prevedena kao „presušilo” na hebrejskom znači „stidjeti se”.

Oni koji se „stide” glavna su tema Joela i proroka. Pijanci Efrajimovi stide se svoje krivotvorene poruke o kasnoj kiši, koja se često naziva porukom „mira i sigurnosti”. Tri simbola žita, novoga vina i ulja predstavljaju poruku kasne kiše. Kasna kiša također je prikazana kao izlivanje Duha Svetoga.

Djelo Duha Svetoga jest osvjedočiti o grijehu, pravednosti i sudu, i to upravo tim redom. Riječ Božja osvjedočuje o grijehu i predočena je „žitom”. Posjedovanje „novoga vina” označuje one koji imaju Duha Svetoga, koji je predočen „kišom”, a također i „vinom”, jer se i „kiša” i „vino” lako mogu pokazati kao poruka ili nauk.

No ja vam istinu govorim: korisno je za vas da ja odem; jer ako ne odem, Tješitelj neće doći k vama; ali ako odem, poslat ću ga k vama. I kad on dođe, osvjedočit će svijet o grijehu, i o pravednosti, i o sudu: o grijehu, jer ne vjeruju u mene; o pravednosti, jer idem k Ocu svojemu, i više me ne vidite; o sudu, jer je knez ovoga svijeta osuđen. Imao bih vam još mnogo toga reći, ali sada ne možete nositi. No kad dođe on, Duh istine, uputit će vas u svu istinu: jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što god čuje; i navješćivat će vam ono što dolazi. Ivan 16,7–13.

Joelovo „žito” jest Božja riječ, koja osvjedočuje o „grijehu”. „Pravednost” se očituje po onima koji su svoje čovječstvo povezali s božanstvom putem poruke sadašnje istine, prikazane kao „novo” (sadašnja istina) „vino” (poruka). „Ulje” je simbol „suda”, jer se „sud” temelji na tome imaju li oni kojima se sudi „ulja”. Joelovo žito, novo vino i ulje jesu osvjedočenje o grijehu, pravednosti i sudu. Svi elementi djela Duha Svetoga u vezi s izlivanjem kasne kiše sačinjavaju istine koje trebaju iskušati laodicejski adventizam počevši od 11. rujna, kada im Joel zapovijeda: „Probudite se!”

Tri simbola poruke kasne kiše odgovaraju porukama trojice anđela iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja, a „ratari“ se imaju „postidjeti“, a „vinogradari“ imaju „naricati“. U Joelu se Božji narod nikada ne smije postidjeti.

I znat ćete da sam ja posred Izraela i da sam ja Gospodin, Bog vaš, i da nema drugoga; i moj se narod nikada neće postidjeti. Joel 2,27.

Ratari i vinogradari postidjeli su se i nariču jer je poruka krivotvorene pozne kiše koju iznose nemoćna proizvesti život u vinogradu koji im je bio povjeren na čuvanje. Adventizam od svoje proročice zna da je bio pozvan ispuniti iskustvo pozne kiše, ali plodovi polja usahnuli su. Postiđeni su i plaču osobito „za pšenicom i za ječmom“. Prinos prvina od „ječma“ na dan Kristova uskrsnuća započeo je pentekostno razdoblje, koje je završilo na Pedesetnicu prinosom prvina od „pšenice“ na Pedesetnicu. Pijanice Efrajimove postiđene su jer su na pogrešnoj strani pentekostnog razdoblja, koje se ponavlja od 11. rujna do nedjeljnog zakona, kada pada pozna kiša.

„Mnogi su u velikoj mjeri propustili primiti dažd rani. Nisu zadobili sve blagodati koje im je Bog tako osigurao. Očekuju da će ono što nedostaje biti nadoknađeno daždom kasnim. Kada bude izliveno najbogatije obilje milosti, namjeravaju otvoriti svoja srca da ga prime. Čine strašnu pogrešku. Djelo koje je Bog započeo u ljudskom srcu dajući mu svoje svjetlo i spoznaju mora neprestano napredovati. Svaki pojedinac mora uvidjeti vlastitu potrebu. Srce mora biti ispražnjeno od svake nečistoće i očišćeno za prebivanje Duha. Rani su se učenici ispovijedanjem i napuštanjem grijeha, usrdnom molitvom i posvećenjem samih sebe Bogu pripravili za izlivanje Duha Svetoga na dan Pedesetnice. Isto djelo, samo u većoj mjeri, mora se izvršiti sada. Tada je ljudski čimbenik trebao samo tražiti blagoslov i čekati da Gospodin dovrši djelo za njega. Bog je taj koji je započeo djelo, i On će dovršiti svoje djelo, čineći čovjeka potpunim u Isusu Kristu. Ali ne smije biti nikakva zanemarivanja milosti predstavljene daždom ranim. Samo oni koji žive u skladu sa svjetlom koje imaju primit će veće svjetlo. Ako svakodnevno ne napredujemo u očitovanju djelatnih kršćanskih vrlina, nećemo prepoznati očitovanja Duha Svetoga u daždu kasnom. On može padati na srca svuda oko nas, ali ga mi nećemo razabrati niti primiti.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

U kontekstu crte koju sestra White naziva „pedesetničkim razdobljem“, „rani dažd“ bio je Kristov dah na učenike nakon što je sišao sa svojega nebeskog sastanka nakon što je uskrsnuo. „Kasni dažd“ u tom je kontekstu bio Pedesetnica. Na alfi pedesetničkog razdoblja nekoliko je kapi udahnuto na učenike, a na omegi su učenici na koje je bilo udahnuto govorili jezicima od ognja cijelomu svijetu. Očitovanje Duha Svetoga na početku i na završetku. Božanstvo koje prenosi Duha Svetoga čovječanstvu putem poruke na početku, te božanstvo i čovještvo sjedinjeni, kako su predstavljeni jezicima (čovještvo) i ognjem (božanstvo), i koje prenosi Duha Svetoga čovječanstvu putem poruke na završetku. Prinos prvine od ječma na početku odgovara Kristovu uskrsnuću, a dva pšenična kruha u prinosu prvine na Pedesetnicu odgovaraju Pedesetnici.

Ta su dva kruha jedini prinos koji je uključivao kvasac, simbol grijeha. Kruhovi su bili pečeni, te su tako predstavljali uklanjanje grijeha, ali su ujedno potvrđivali istinu da su dva kruha za potresanje, koji predstavljaju sto četrdeset i četiri tisuće, bili muškarci i žene koji su bili grešnici, a koje je Glasnik Saveza u trećem poglavlju Malahije očistio od tih grijeha. Tako je alfa

pedesetničkog razdoblja predstavljala Kruh s Neba koji poučava svoje učenike, a omega toga razdoblja imala je te iste učenike simbolizirane kao dva kruha koja su bila uzdignuta na nebo. Stoga se simbol božanstva i čovječstva u ognjenim jezicima te uzdizanje prinosa za potresanje, koji je predoznačavao učenike kako nose poruku svijetu, sjedinjuju kako bi pokazali da sto četrdeset i četiri tisuće trebaju biti uzdignuti kao prinos koji savršeno predstavlja Isusa Krista, a Isus Krist predstavlja da božanstvo sjedinjeno s čovječstvom ne griješi.

Ne primiti „ranu kišu”, a očekivati „da će manjak” „svih blagodati koje je Bog” „osigurao” s „ranom kišom” „biti nadoknađen kasnom kišom”, jest „strašna zabluda”. Rana kiša jesu Jeremijini „stari putovi”, koji su na 9/11 bili prepoznati kao put kojim treba hoditi. To je „strašna zabluda”, a ujedno i snažna obmana koja ljude navodi da misle kako imaju poruku kasne kiše koja je sagrađena na stijeni, da bi naposljetku otkrili da je njihova poruka koja sagrađena na pijesku.

Petar se nije stidio izravno objasniti tko jest, a tko nije pijan u svojem prikazu sto četrdeset i četiri tisuće tijekom razdoblja kasne kiše. Svi proroci govore o posljednjim danima, a Joel prepoznaje „Efraimove pijance” kako se bude i kako se suočavaju s jasnim dokazom da je povlastica da budu narod koji bi, pod silom kasne kiše, naviještao glasni poklik trećega anđela zauvijek oduzeta. Sto četrdeset i četiri tisuće oblikuju se i zapečaćuju tijekom razdoblja kasne kiše, od 11. rujna do nedjeljnoga zakona. To su oni koji slijede Jaganjca kamo god On ide.

Petar na Pedesetnicu predstavlja one ljude koji objavljuju poruku o kasnoj kiši, koju on temelji na knjizi proroka Joela. Židovima, kojima je tijekom cijele njihove povijesti bila povjerena odgovornost da svetkuju Pedesetnicu, Petar je davao do znanja da se sada ispunjava ona Pedesetnica na koju su upućivale sve prethodne Pedesetnice. Židovi su, poput Efrajimovih pijanica, bili toliko opijeni vinom Babilona da su optužili Petra i jedanaestoricu da su pijani dok su iznosili poruku o kasnoj kiši u kontekstu knjige proroka Joela. Kada se Efrajimove pijanice „probude” u petom retku prvoga poglavlja Joelova proročanstva, suočavaju se s procesom kušnje kasne kiše, pri čemu se razvijaju dvije skupine. U tom procesu kušnje jedna skupina prepoznaje poruku o kasnoj kiši, a druga skupina je ne prepoznaje.

„Ne smijemo čekati kasnu kišu. Ona dolazi na sve koji će prepoznati i prisvojiti rosu i pljuskove milosti što padaju na nas. Kad sabiremo ulomke svjetlosti, kad cijenimo sigurne milosti Božje, koji voli da mu vjerujemo, tada će se ispuniti svako obećanje. ‘Jer kao što zemlja daje svoj izdanak, i kao što vrt čini da nikne ono što je u nj posijano, tako će Gospodin Bog učiniti da pravednost i hvala niknu pred svim narodima.’ Izaija 61,11. Cijela zemlja treba biti ispunjena slavom Božjom.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svezak 7, 984.

„Prepoznati” znači „prisjetiti se ili ponovno zadobiti spoznaju”, jer se poruka poznoga dažda prepoznaje po svetim povijestima iz prošlosti koje prikazuju povijest poznoga dažda. Povijest Petra na Pedesetnicu postavljena je unutar povijesne strukture koju je iznio Joel. Joelov okvir, zajedno s Petrovim ispunjenjem, pruža dva svjedoka za povijest Ponoćnog poklika iz 1844. Ta se tri svjedoka (i drugi) trebaju „prepoznati” kao prikazi povijesti, okruženja i poruke poznoga dažda.

Kad je Krist dahnuo na učenike nakon što je uzašao, a zatim se vratio, to je bilo kao „nekoliko kapi” prije velikoga izlijevanja na Pedesetnicu. Na početku i na svršetku bilo je očitovanje

izlijevanja Duha Svetoga. Tih nekoliko kapi od Krista njegovim učenicima alfa su pedesetničkoga razdoblja koje završava omegom i izlijevanjem poruke od učenika svijetu. Alfa je obilježena prinosom prvina ječma i završava prinosom prvina pšenice. Početak kasne kiše bio je označen rušenjem velikih zgrada New York Cityja 11. rujna. To označuje početak povijesti koja vodi do nedjeljnoga zakona. 11. rujna predstavljen je prinosom prvina ječma, a nedjeljni zakon prinosom prvina pšenice.

Pijanci Efrajimovi bude se pred stvarnošću da će im njihovo kraljevstvo biti oduzeto i dano narodu koji će donositi odgovarajuće plodove. Joel iznosi neposluh pijanaca ukazujući na to da su „prinos od jela” i „prinos od pića” ukinuti iz doma Gospodnjega te da je „mlado vino” uskraćeno njihovim ustima. „Mlado vino” u hebrejskom je svježije iscijeđen sok, ali „vino” koje pijanci piju u petom retku jest prevreli sok. Dvije vrste vina predstavljaju nauk, a u kontekstu Joela taj je nauk poruka kasne kiše. Pijanci Efrajimovi pili su prevreli sok i „odsječeni” su od „novoga”, svježije iscijeđenoga soka. Dvije vrste vina predstavljaju dvije poruke kasne kiše, a pijanci su „odsječeni” od čiste poruke. Hebrejska riječ prevedena kao „odsječen” temelji se na drevnom savezničkom običaju rasijecanja životinja i prolaska između njihovih dijelova. Biti „odsječen” znači biti odbačen kao Božji saveznički narod.

Knjiga proroka Joela prepoznaje Božji narod u posljednjim danima, počevši od milerita, koji su nastali kao posljedica opekačenja knjige proroka Daniela 1798. godine, a završavajući sa sto četrdeset i četiri tisuće, koji nastaju kao posljedica opekačenja knjige proroka Daniela 1899. godine. U početku je izlijevanje Duha Svetoga bilo predloženo vremenskim razdobljem od tabor-skupa u Exeteru do razočaranja 22. listopada 1844. godine. Ta je povijest ispunila prispodobu o deset djevice iz Mateja dvadeset i pet, koja se do najsitnijeg slova ponavlja u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće.

„Prispodoba o deset djevice iz Mateja 25 također prikazuje iskustvo adventnog naroda.“ Velika borba, 393.

„Često mi se skreće pozornost na prispodobu o deset djevice, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ova se prispodoba ispunila i ispunit će se do samoga slova, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se i nastaviti će biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.” Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

„Postoji svijet koji leži u zloći, u prijevari i obmani, u samoj sjeni smrti,—usnuo, usnuo. Tko osjeća duševne muke da ih probudi? Koji ih glas može dosegnuti? Moj se um prenosi u budućnost kada će biti dan znak: ‘Evo, Zaručnik dolazi; iziđite mu u susret.’ Ali neki će odgoditi pribaviti ulje za dopunu svojih svjetiljki te će prekasno ustanoviti da karakter, koji je predstavljen uljem, nije prenosiv. To ulje jest Kristova pravednost. Ono predstavlja karakter, a karakter nije prenosiv. Nitko ga ne može osigurati za drugoga. Svaki ga mora steći za sebe, karakter očišćen od svake mrlje grijeha.” Bible Echo, May 4, 1896.

Tko „osjećaju duševne porođajne muke kako bi probudili” „svijet koji leži u zlu?” Joel odgovara na to pitanje:

I dogodit će se da će svaki koji zazove ime Gospodnje biti izbavljen; jer će na gori Sionu i u Jeruzalemu biti izbavljenje, kao što je rekao Gospod, i među ostatkom koji Gospod pozove. Joel 2,32.

Nastavit ćemo s tim temama u sljedećem članku.

Kasno poslijepodne na dan uskrsnuća, dvojica učenika bila su na putu u Emaus, mali grad udaljen osam milja od Jeruzalema. Ti učenici nisu imali istaknuto mjesto u Kristovu djelu, ali su bili iskreni vjernici u Njega. Došli su u grad da svetkuju Pashu i bili su duboko zbunjeni događajima koji su se nedavno zbili. Čuli su jutarnju vijest o uklanjanju Kristova tijela iz groba, a također i izvješće žena koje su vidjele anđele i susrele Isusa. Sada su se vraćali svojim domovima da razmišljaju i mole se. Žalosno su nastavili svoju večernju šetnju, razgovarajući o prizorima suđenja i raspeća. Nikada prije nisu bili tako posve obeshrabreni. Bez nade i bez vjere, hodali su u sjeni križa.

„Nisu bili daleko odmaknuli na svome putu kad im se pridružio neki stranac, ali oni su bili toliko zaokupljeni svojom tjeskobom i razočaranjem da ga nisu pomno promatrali. Nastavili su svoj razgovor, iznoseći misli svojih srca. Raspravljali su o poukama koje im je Krist dao, a koje, činilo se, nisu bili kadri razumjeti. Dok su govorili o događajima koji su se zbili, Isus ih je čeznuo utješiti. On je vidio njihovu žalost; razumio je proturječne, zbunjujuće misli koje su im u svijest donosile pitanje: Može li ovaj Čovjek, koji je dopustio da bude tako ponižen, biti Krist? Njihova se žalost nije mogla suspregnuti te su zaplakali. Isus je znao da su njihova srca ljubavljiva povezana s Njime, i čeznuo je obrisati njihove suze te ih ispuniti radošću i veseljem. No najprije im je morao dati pouke koje nikada neće zaboraviti.“

„A on im reče: Kakvi su to razgovori što ih putem vodite među sobom te ste žalosni? A jedan od njih, kojemu bijaše ime Kleofa, odgovarajući reče mu: Jesi li ti jedini stranac u Jeruzalemu pa ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?“ Ispričali su mu o svome razočaranju u pogledu na svojega Učitelja, „koji bijaše prorok silan na djelu i u riječi pred Bogom i svim narodom;“ ali, rekoše, „glavari svećenički i naši poglavari predadoše ga da bude osuđen na smrt i razapeše ga.“ Sa srcima shrvanima razočaranjem i s usnama koje su drhtale dodadoše: „A mi se nadasmo da je onaj koji će izbaviti Izraela; a uza sve to, danas je treći dan otkako se to dogodilo.“

„Čudno je da se učenici nisu sjetili Kristovih riječi i uvidjeli da je On unaprijed navijestio događaje koji su se zbili! Nisu shvatili da će se posljednji dio Njegove objave ispuniti jednako sigurno kao i prvi dio, da će trećega dana ponovno ustati. To je bio dio kojega su se trebali sjetiti. Svećenici i glavari to nisu zaboravili. Dan 'koji bijaše iza Dana priprave, glavari svećenički i farizeji okupiše se kod Pilata govoreći: Gospodine, sjećamo se da je onaj varalica kazao još za života: Poslije tri dana ustat ću.' Matej 27,62.63. Ali učenici se nisu sjetili tih riječi.“

„Tada im reče: O bezumni i spora srca da vjerujete svemu što su proroci govorili: nije li trebalo da Krist to pretrpi i uđe u svoju slavu?“ Učenici su se pitali tko bi mogao biti taj stranac, kad prodire sve do same njihove duše i govori s takvom ozbiljnošću, nježnošću i suosjećanjem, i s takvom puninom nade. Po prvi put od Kristove izdaje počeli su osjećati nadu. Često su

ozbiljno promatrali svoga suputnika i mislili da su njegove riječi upravo one riječi koje bi Krist izgovorio. Bili su ispunjeni čuđenjem, a srca su im počela snažno kucati od radosnog iščekivanja.

„Počevši od Mojsija, pravoga Alfa biblijske povijesti, Krist im je u svim Pismima tumačio ono što se odnosilo na Njega. Da im se najprije objavio, njihova bi srca bila zadovoljena. U punini svoje radosti ne bi žudjeli ni za čim više. No bilo je nužno da razumiju svjedočanstvo što su mu ga davali praslike i proročanstva Staroga zavjeta. Na njima je morala biti utemeljena njihova vjera. Krist nije učinio nikakvo čudo da ih uvjeri, nego Mu je prvo djelo bilo protumačiti Pisma. Na Njegovu su smrt gledali kao na uništenje svih svojih nada. Sada im je iz proroka pokazao da je upravo to bio najsnažniji dokaz za njihovu vjeru.“

„Poučavajući ove učenike, Isus je pokazao važnost Staroga zavjeta kao svjedočanstva o svojem poslanju. Mnogi koji se izjašnjavaju kao kršćani sada odbacuju Stari zavjet, tvrdeći da više nije ni od kakve koristi. Ali takav nije Kristov nauk. Toliko ga je visoko cijenio da je jednom rekao: ‘Ako ne slušaju Mojsija i proroke, neće se dati uvjeriti ni ako tko od mrtvih ustane.’ Luka 16,31.

„To je glas Kristov koji govori po patrijarsima i prorocima, od Adamovih dana pa sve do završnih prizora vremena. Spasitelj se otkriva u Starome zavjetu jednako jasno kao i u Novome. Svjetlo iz proročke prošlosti jest ono koje život Kristov i učenja Novoga zavjeta iznosi s jasnoćom i ljepotom. Kristova čudesa dokaz su njegova božanstva; ali snažniji dokaz da je On Otkupitelj svijeta nalazi se u usporedbi proročanstava Staroga zavjeta s poviješću Novoga.“

„Zaključujući na temelju proroštva, Krist je svojim učenicima dao ispravno shvaćanje o tome što je On trebao biti u ljudskoj naravi. Njihovo očekivanje Mesije koji je trebao preuzeti svoje prijestolje i kraljevsku vlast u skladu sa željama ljudi bilo je pogrešno. To bi ometalo ispravno razumijevanje Njegova silaska s najvišega na najniži položaj koji se mogao zauzeti. Krist je želio da predodžbe Njegovih učenika budu čiste i istinite u svakoj pojedinosti. Oni su morali razumjeti, koliko je god to bilo moguće, u vezi s čašom patnje koja Mu je bila određena. Pokazao im je da je strašan sukob, koji oni još nisu mogli razumjeti, ispunjenje Saveza sklopljenoga prije nego što je položen temelj svijeta. Krist je morao umrijeti, kao što mora umrijeti svaki prijestupnik Zakona ako ustraje u grijehu. Sve se to moralo zbiti, ali nije smjelo završiti porazom, nego slavnim, vječnom pobjedom. Isus im je rekao da se mora uložiti svaki napor da se svijet spasi od grijeha. Njegovi sljedbenici moraju živjeti kao što je On živio i raditi kao što je On radio, s gorljivim, ustrajnim naporom.“

„Tako je Krist govorio svojim učenicima, otvarajući im um da mogu razumjeti Pisma. Učenici su bili umorni, ali razgovor nije jenjavao. Riječi života i ohrabrenja padale su sa Spasiteljevih usana. No njihove su oči još uvijek bile zadržane. Dok im je govorio o propasti Jeruzalema, promatrali su osuđeni grad plačući. Ali još uvijek jedva da su naslućivali tko je njihov suputnik na putu. Nisu mislili da predmet njihova razgovora hoda pokraj njih; jer je Krist govorio o sebi kao da je druga osoba. Mislili su da je on jedan od onih koji su bili nazočni na velikom blagdanu i koji se sada vraća svome domu. Hodao je jednako oprezno kao i oni preko gruboga kamenja, zastajući s vremena na vrijeme s njima radi kratkoga odmora. Tako su napredovali

planinskim putem, dok je Onaj koji je uskoro trebao zauzeti svoje mjesto s Božje desne strane, i koji je mogao reći: 'Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji', hodao pokraj njih. Matej 28,18.

„Tijekom putovanja sunce je zašlo, a prije nego što su putnici stigli do svoga počivališta, radnici u poljima već su bili napustili svoj posao. Dok su učenici upravo namjeravali ući u svoj dom, stranac se činio kao da će nastaviti svoje putovanje. No učenici su osjećali da ih nešto privlači k Njemu. Njihove su duše čeznule da od Njega čuju još više. 'Ostani s nama', rekoše. Činilo se da ne prihvaća poziv, ali oni su ustrajali, usrdno ga moleći: 'Večer je, i dan je već na izmaku.' Krist je uslišio tu molbu i 'uđe da ostane s njima.'”

„Da učenici nisu ustrajali u svojem pozivu, ne bi spoznali da je njihov suputnik uskrsli Gospodin. Krist nikada nikomu ne nameće svoje društvo. On se zanima za one kojima je potreban. Rado će ući u najskromniji dom i razvedriti najponiznije srce. Ali ako su ljudi previše ravnodušni da pomisle na nebeskoga Gosta ili da Ga zamole da ostane s njima, On prolazi dalje. Tako mnogi pretrpe velik gubitak. Oni ne poznaju Krista ništa više nego što su Ga poznavali učenici dok je s njima hodio putem.“

Jednostavan večernji obrok od kruha uskoro je pripravljen. Stavlja se pred Gosta, koji je zauzeo svoje mjesto na pročelju stola. Sada On pruža svoje ruke da blagoslovi hranu. Učenici ustuknu u zaprepaštenju. Njihov suputnik pruža svoje ruke upravo onako kako je to činio njihov Učitelj. Ponovno pogledaju, i gle, na Njegovim rukama vide biljeg čavala. Obojica istodobno uskliknu: To je Gospodin Isus! Uskrsnuo je od mrtvih!

„Ustaju da se bace k Njegovim nogama i da Mu se poklone, ali On je iščeznuo iz njihovih očiju. Gledaju mjesto koje je zauzima Onaj čije je tijelo još nedavno ležalo u grobu i govore jedan drugomu: 'Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio i dok nam je otvarao Pisma?'“

„No s ovom velikom viješću koju trebaju priopćiti ne mogu sjediti i razgovarati. Njihov umor i glad nestali su. Ostavljaju svoj obrok neokušan i, puni radosti, odmah ponovno kreću istim putem kojim su došli, žureći da učenicima u gradu objave tu vijest. Na nekim dijelovima put nije siguran, ali oni se uspinju preko strmih mjesta, kližući se po glatkim stijenama. Ne vide, ne znaju da imaju zaštitu Onoga koji je s njima putovao tim putem. S hodočasničkim štapom u ruci idu naprijed, želeći ići brže nego što se usuđuju. Gube stazu, ali je ponovno nalaze. Katkad trčeći, katkad posrćući, hitaju naprijed, a njihov nevidljivi Pratilac cijelim je putem sasvim blizu uz njih.”

„Noć je tamna, ali Sunce Pravednosti obasjava ih. Njihova srca poskakuju od radosti. Čini se kao da su u novome svijetu. Krist je živi Spasitelj. Više ne tuguju za Njim kao za mrtvim. Krist je uskrsnuo — uvijek iznova to ponavljaju. To je poruka koju nose ožalošćenima. Moraju im ispričati divnu priču o putu u Emaus. Moraju reći tko im se pridružio putem. Nose najveću poruku ikada danu svijetu, poruku radosne vijesti o kojoj ovise nade ljudske obitelji za vrijeme i za vječnost.” The Desire of Ages, 795–801.